

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOCKLASSA, JAN

Omul care s-a jucat cu focul : pe urma asasinilor lui Olof Palme : arhiva secretă a lui Stieg Larsson / Jan Stocklassa ; trad. din lb. suedeză de Elena-Maria Morogan. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3114-5

I. Morogan, Elena-Maria (trad.)

821.113.6

The cost of this translation was defrayed by a subsidy from
the Swedish Arts Council, gratefully acknowledged.

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

Stieg Larssons Arkiv
Jan Stocklassa

Copyright © 2018 by Jan Stocklassa
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.
All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

JAN STOCKLASSA

OMUL CARE S-A JUCAT CU FOCUL

PE URMA ASASINILOR LUI OLOF PALME: ARHIVA SECRETĂ A LUI STIEG LARSSON

Traducere din limba suedeză de
Elena-Maria Morogan

Editura Paralela 45

CUPRINS

Introducere	13
Prolog	16
PARTEA I - Stieg	
Ziua crimei	35
Ura	40
Harta morții	45
Sherlock Holmér	49
Victor	58
Plângerea procurorului	64
Severin	67
Și mai adânc în arhivă	71
Status quo	73
După Cernobîl	75
Alfa-Hans	77
Stieg, prima contribuție	79
În așteptarea unei vești bune	82
Protocol	84
Servering	87
Holmér lovește încă o dată	90

Nu, da, nu	93
Misiunea Olof Palme	97
1987	107
Când astrele se aliniază	109
Atenție: avertismente	115
Oamenii care îl urau pe Palme	119
Intermediarul	122
Între ce și ce?	128
Deep Wedin	130
Gerry	135
Extrema dreaptă	137
Operațiunea apendicita	141
Marele premiu pentru jurnalism	145
Hans II	148
Ebbe accelerează	150
Îndoială	152
Un profil de asasin	154
Un asasin ideal	160
Ucigașul	163
Trofeul	167
Capete tari și proceduri	170
Africa de Sud, 1996	172
Cling și Clang în Africa	176
Ultima șansă	179
Marea luptă a lui Stieg	180
Eva	184
O nouă carieră	187
Săpte etaje	188
Stieg e mort	191

PARTEA a II-A – Pe urmele lui Stieg

Rorschach	197
„Space syntax”	199
Bărbatul care îl urau pe Palme	204
Copii morți #1	209
Copii morți #2	212
De două ori văduvă	214
Bibliotecarul	225
Analiza	229
Lisbeth #1	239
Anna-Lena	241
Lisbeth #2	245
În drum spre arhivă	247
OCR	249
Moscow Mule	252
GT	255
Cu intermediarul	259
Intermediarul – prima zi	264
Intermediarul – ziua a doua	272
Intermediarul – ziua a treia	278
Livrarea	283
Rachete care nu vor decola niciodată	294
<i>The New Yorker</i>	300
Portretul-robot	302
Studiu despre asasinat	306
Copii morți #3	313
Trecerea Rubiconului	315
În inima întunericului	327
Peruca	336

Versiunea italiană i. sl. cărți.....	338
Patsy	342
Deep state	348
Cui bono?	357
Interogatoriu	363
Cel care a salvat Suedia	372
Hotărârea	376
Jakob și Lída	378
Jakob – prima zi	390
Jakob – a doua zi	396
Mormântul	400
Înapoi la locul crimei	407
Lost	413
Aliyah	415
„M“	418
Revolverul	422
Epilog	441
Postfață	442
Mulțumesc!	447
Galerie de personaje	451

Pentru Berra și Marianne, oriunde ați fi!

ZIUA CRIMEI

Stockholm, 28 februarie 1986

În ziua în care prim-ministrul avea să moară, Stieg sosise, ca de obicei, târziu la slujbă, ținând între degete o țigară. S-a hotărât să urce pe scări, pentru că aşa economisea cel puțin o jumătate de minut, noul ascensor fiind inexplicabil de lent. Scările nu-l deranjau, chiar și când trebuia să le urce până la ultimul etaj. Fumul țigării din mâna lui dreaptă îi limita capacitatea de a respira corect, însă avea doar 31 de ani și era plin de o neostoită energie. În mâna stângă ducea servietă uzată în care avea doar câteva hârtii. Urca treptele două câte două, animat de un amestec de cafeină și nicotină.

TT era cea mai mare agenție de presă din Suedia și, cu mai bine de un an în urmă, se mutase în spațiile nou renovate din fosta fabrică de bere Sf. Erik, din piața Kungsholm. Personalul și echipamentul tehnic erau la același nivel cu cele de la Sveriges Radio, postul național de radio din Suedia, sau de la *Dagens Nyheter*, cel mai mare cotidian din țară. Redacția umplea tot etajul șase și, la fel ca toți cei care veneau în vizită, Stieg era obligat să traverseze întregul peisaj de birouri deschise pentru a ajunge la al lui. Atmosfera ușor industrială se potrivea firii lui. Chiar în fața intrării, se vedea un sir lung de telefaxuri marca Toshiba. Toți știau că erau inutil de multe, dar în stilul yuppie al anilor 1980, era important, mai ales pentru o agenție de știri, să arate că avea mari ambiții. Pe partea stângă era redacția, unde se aflau cei mai înalți

responsabili ai TT, inclusiv doi șefi de importanță medie. Stieg a încercat să treacă nevăzut, dar șeful lui, Kenneth Ahlborn, i-a strigat „bună dimineață“ un pic prea tare pentru ca Stieg să mai poată evita să-i răspundă.

— O s-o primești astăzi, a spus Stieg. Promit!

Stieg ratase termenul de predare de trei ori. Știa că un alt șef ar fi folosit un ton mult mai aspru și că până și bunăvoița lui Kenneth avea o limită, așa că în ziua aceea trebuia să predea lucrarea.

În capătul scării ce urca din redacția mare, se afla cea mai mare arhivă de presă a Suediei, cu rânduri lungi de rafturi care, cu ajutorul roțiilor plasate pe margini, puteau fi mutate de-a lungul unei șine fixate în podea. Și aceasta era o instalație impunătoare, mai „fizică“ decât aparatele de fax.

Stieg a mers pe lângă capătul scurt al rafturilor, a cotit după ultimul și a intrat în biroul său. Mica încăpere, cu geam interior către arhivă, dar fără fereastră, putea fi descrisă în cel mai bun caz drept „funcțională“. Împărțea biroul cu Ulla, arhivarul, și cu câte un angajat temporar care avea nevoie de un spațiu. În ciuda ungherului unde lucra, nu era neglijat. Dimpotrivă. Toți cei care voiau să ia contact cu el știau unde să-l găsească și, într-un fel, fotoliul pentru vizitatori, vechi și uzat, adus de acasă, devenise mult mai vizitat decât canapelele ultramoderne din redacție, aflată cu un etaj mai jos.

Ziua aceea era specială. Era ultima vineri din lună și toți erau chemați la ședința lunară care era găselnîța noului director – ca să „aibă mai mult feedback“ din partea organizației, după cum se exprimase acesta. De fapt, fluxul de informații mergea în sens unic, în jos, dar asta i se potrivea foarte bine lui Stieg. Poziția șefului său imediat era încă puternică, așa că reușise să-l plaseze pe Stieg departe de centrul de acțiune, astfel încât să poată lucra în liniște la ceea ce îl pasiona: lupta împotriva extremismului de dreapta.

În afara muncii lui obișnuite ca ilustrator, Stieg avea posibilitatea să scrie reportaje mai lungi despre subiectele care-l angajau foarte tare și, dacă avea câteva ore libere, le folosea la ceea ce era cu adevărat important: cartografierea extreamei drepte suedeze și

a relațiilor ei cu străinătatea. Abia își mai amintea când începuse, dar lupta împotriva intoleranței și a nedreptăților devenise parte din viața lui încă din anii adolescenței. Faptul că fusese crescut de către un bunic din partea mamei care ura tot ce avea de-a face cu nazismul și extremismul de dreapta era o mare parte a motivației lui, dar angajamentul lui Stieg era mai mare decât al bunicului. El își dedicase viața acestui interes.

Însă acum întârzia la ședință, la care lua parte doar ca să arate că participă la viața agenției, ca pe urmă să se poată ocupa în liniște de ceea ce-l interesa.

Era ora zece, cam devreme pentru el, așa că, atunci când a intrat în sala de ședințe, cei mai apropiati colegi l-au privit nedumeriți. Ușa s-a închis în spatele lui, în timp ce, cu respirația întreținută, s-a lăsat să cadă pe scaun, chiar în momentul în care directorul scotea la iveală surâsul lui larg, salutându-i pe cei prezenți.

Întâlnirea a decurs fără nicio surpriză. Conducerea credea cu tărie în deviza că repetiția este mama învățăturii, iar Stieg era destul de sigur că imaginile cu planul de activitate pe anul 1986 mai fuseseră arătate cel puțin de trei ori, poate în altă ordine. În plus, zgomotul projectorului era adormitor.

Singura surpriză a fost când unul dintre redactori s-a ridicat la sfârșitul ședinței și le-a reamintit tuturor că echipa de jurnaliști era invitată la restaurantul Tennstopet în seara aceea. Se subînțelegea că toți colegii cu titlul de „reporter“, „jurnalist“ sau „redactor“ trebuia să se deranjeze să vină până acolo.

Pentru Stieg, vinerea aceea era un pic neobișnuită, pentru că Eva și el hotărâseră să ia cina și să-și petreacă seara împreună. Nu să meargă la restaurant, doar să gătească acasă ori să comande o pizza, dar asta însemna, totuși, că trebuia să fie atent la oră, să nu ajungă acasă mai târziu de șapte. Ei, sau de opt, cel târziu. Stația de metrou Rådhuset era doar la un sfert de oră distanță de birou și putea ajunge acasă, în Rinkeby, în mai puțin de o jumătate de oră. Altfel, nu erau prea multe lucruri care să-l deranjeze în ziua aceea. Trebuia să termine schema care arăta cum întreaga economie

suedeză era dominată de familia Wallenberg, una dintre cele mai puternice constelații de oameni de afaceri de pe piața financiară mondială. Crizele economice ale ultimului deceniu zguduise să de bună seamă imperiul din temelii, dar, în continuare, ramificațiile lui se întindeau în toată societatea suedeză, prin fundații anonime, societăți și firme care, pe hârtie, nu aveau nicio legătură cu familia, dar în care toate persoanele importante erau apropiați ai familiei.

După ce s-a gândit o vreme, Stieg a pus ca fundal o hartă a centrului Stockholmului. Trei adrese care se aflau la mai puțin de un kilometru una de alta erau încercuite: Casa Industriilor, pe Östermalm, palatul Burmanska (adăpostind, printre altele, Asociația antreprenorilor suedezi), pe Blasieholmen, precum și o clădire anonimă pe Birger Jarlsgatan 6, unde își aveau sediul o mulțime de organizații, firme și asociații. Peste această hartă, el a așezat o altă hartă, cu o rețea în care săgeți cu dublu sens țeseau o serie de legături care l-ar fi amețit chiar și pe un adept al teoriilor conspiraționiste, dacă Stieg n-ar fi făcut-o vizibilă cu diferite sublinieri și nuanțe de gri. Tiparul color ieșea din discuție. De fapt, tehnic era posibil de vreo patru ani, dar numai vreo două zile de seară îl foloseau, iar ele nu figurau printre principalele cliente ale agenției TT.

Stieg a mai aprins o țigară și a pus ceașca de cafea lângă de desen și greutatea care îl ținea fix. Când scrumul devine prea lung, cădea adesea pe hârtie și el îl sufla cu grijă și îi dădea drumul într-o ceașcă goală de cafea. Cei mai mulți colegi luau prânzul devreme, dar Stieg continua să lucreze până ce mintea îi devine lenășă și era silit să-și măreasă glicemia. A mâncat un sendviș ambalat în plastic, cu brânză și castravete, luat de la cafenea.

Următoarea dată când s-a uitat la ceas era deja cinci jumătăți. Acum chiar era mare grabă să termine schema. Nu mai putea cere amânare, pentru că asta ar fi însemnat să întârzie cu următorul articol de fond, care îi dădea sansa să se ocupe de probleme importante, de interes pentru un public larg.

Stieg a încercat să adauge într-un colț al hârtiei un text cu deviza bătrânlui Marcus Wallenberg: *Esse, non videri* (Prefer să fiu decât

să par), care se potrivea perfect cu mesajul acelei imagini despre conexiunile ascunse; dar fără traducere nimănii nu ar fi înțeles și, dacă mai adăuga text, totul ar fi devenit ilizibil. S-a hotărât să rămână până termină. Două, maximum trei ore ar fi trebuit să fie de ajuns. Si ar fi sosit acasă înainte ca Eva să creadă că nu-i pasă de cina lor.

Parcă era ceva magic în acele straturi suprapuse de linii și simboluri care făceau ca timpul să zboare. Brusc, s-a făcut opt și trebuia să ia imediat măsuri. A ridicat receptorul telefonului său Ericsson ușor zgâriat, model Dialog și, în timp ce tastatura luminosă emitea bipurile familiare, se gândeau cum să-i explic Evei că n-avea să ajungă acasă înainte de miezul nopții și, prin urmare, va rata seara pe care planuise să o petreacă împreună.

Conversația n-a fost de fapt așa de grea, pentru că Eva acceptă întotdeauna explicațiile lui. A pus telefonul în furcă, însă, pentru că mustrările de conștiință nu-i dădeau pace, abia după zece minute și-a reluat munca. Un lucru era sigur acum: ilustrația avea să fie gata în seara aceea.

În fundal se auzea postul de radio local din Stockholm. O organizație cu numele de Societas Avantus Gardiae transmitea o piesă de teatru. Dacă Stieg ar fi ascultat cu atenție, ar fi auzit cum prezentatorul îndemna ascultătorii să ghicească ce șef de stat avea să fie ucis în seara aceea, atrăgând atenția că nu era vorba de Gustav al III-lea, deși piesa trata tocmai pregătirea acestui asasinat. Stieg avea nevoie să asculte ceva care să nu-l distra că, a căutat un alt post care difuza muzică pop.

Când, în sfârșit, a răsucit comutatorul lămpii grele de birou și a stins lumina, era unsprezece și douăzeci. Cam în același timp, pe Sveavägen era tras glonțul care l-a ucis pe prim-ministrul Suediei. Stieg nu știa nimic, din fericire. Se gândeau la un singur lucru: dacă va putea prinde ultimul metrou spre Rinkeby.

URA

Începuse să încolțească cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Deși puțini puneau la îndoială faptul că Olof Palme era unul dintre cei mai influenți politicieni pe care-i avuseseră vreodată Suedia, ascensiunea lui fusese marcată de multe lupte și își făcuse nenumărați dușmani.

Palme a preluat postul de prim-ministru și de șef al partidului social-democrat în 1969, urmându-i lui Tage Erlander, care deținuse poziția de prim-ministru timp de douăzeci și trei de ani – un record mondial. La ultimele alegeri ale lui Erlander, Partidul social-democrat promise peste 50% din voturi. Era imposibil pentru Palme să ajungă mai popular decât predecesorul lui. Cu bine cunoscuta lui origine burgheză, Palme era privit cu suspiciune de muncitori și de micii funcționari din propriul partid. În 1976, Palme a fost cel care i-a făcut pe social-democrați să piardă primele alegeri în patruzeci de ani.

Dar această înfrângere electorală i-a permis să dedice mai mult timp domeniului care îl interesa în mod deosebit: politica externă. Olof Palme era prietenul lumii a treia și se lupta pentru drepturile celor slabii și marginalizați. Povestea cu plăcere despre prima lui acțiune politică, când el și câțiva prieteni donaseră sânge ca să strângă bani pentru lupta împotriva apartheid-ului în Africa de Sud.

Dar angajamentul lui Palme față de aceste politici externe nu era de multe ori pe placul marilor puteri. A provocat iritarea Uniunii

Sovietice atunci când, în aprilie 1975, a numit Cehoslovacia, statul ei satelit, drept „creatura dictaturii“ și încă o dată când a criticat invazia sovietică din decembrie 1979 în Afganistan.

De cealaltă parte a Războiul Rece, Palme provocase și SUA, care rupsese relațiile diplomatice cu Suedia de două ori din cauza purtării lui. Prima oară în februarie 1968, după ce a defilat cot la cot cu ambasadorul nord-vietnamez de la Moscova într-o manifestație împotriva războiului din Vietnam organizată la Stockholm. A doua oară, pentru că a criticat bombardamentul din Hanoi de dinainte de Crăciunul din 1972, comparând acțiunea Statelor Unite cu cele mai cumplite masacre ale secolului XX.

Mulți vedea politica lui Palme și, prin urmare, a Suediei, ca pe o a treia cale, iar el avea propria lui idee de a pune capăt Războiului Rece. Prin Comisia Palme, al cărei președinte era, încerca, împreună cu alți lideri politici din întreaga lume, să creeze premise pentru dezarmare, astfel încât lumea să devină mai sigură. SUA a fost doar moderat interesată de această alternativă, aşa că planul a murit, dar pentru că Uniunea Sovietică arătase interes, neîncrederea față de Palme a crescut în Suedia și în străinătate. Era acuzat că ar lucra pentru ruși.

În perioada 1980-1982, Palme a fost mesagerul ONU pentru pace în războiul dintre Iran și Irak. A eşuat în această acțiune imposibilă, iar când s-a aflat că fusese implicat activ în ajutorul dat fabricanților suedezi de armament, în special Bofors, pentru semnarea de contracte cu India, mulți l-au considerat ipocrit. Acum lăua inițiative pentru dezarmare și pace, ca un minut mai târziu să sprijine exportul de arme suedeze pentru a salva locuri de muncă.

În Suedia, criticii credeau că țara n-avea nici timp și nici resurse pentru a juca rolul de salvatoare a lumii și că prim-ministrul ar fi trebuit să se concentreze în primul rând pe politica internă, unde poziția lui slabise. Prin discursul lui și prin abilul joc de putere își făcuse dușmani politici atât de stânga, cât și de dreapta.

Împotriva voinei lui, a fost silit să-și asume vechea propunere social-democrată de transformare a salariaților, care presupunea

ca o parte din căștigul unei firme să meargă la angajați sub formă de acțiuni. Criticii au folosit termenii „socialism sovietic“ și, în aceste condiții, mai multe firme au părăsit țara.

Dar nu politica era cea care-i irita, în primul rând, pe detractorii lui, ci originea socială burgheză a lui Olof Palme îi făcuse bănuitori pe mulți dintre colegii de partid, în vreme ce burghezii îi reproșau că își trădase propria clasă. Apoi și personalitatea lui agașa oamenii. În dezbatere se arăta nerăbdător, iar felul în care își făcea bucăți adversarii mai puțin dotați era considerat arroganță. Cu un IQ de 156, aparținea unui mic segment al populației considerat genial. Mai mic decât al actorului Dolph Lundgren, de 160, dar mai mare decât al tuturor politicienilor din Suedia, Palme nu ascundea faptul că era conștient de superioritatea lui față de adversari.

În cercurile culturale fusese întotdeauna un favorit, și adesea era invitat la premiere ca oaspete VIP, dar după ce cunoscutul regizor de renume mondial Ingmar Bergman a fost acuzat în 1976 de evaziune fiscală și arestat într-o manieră umilitoare în timp ce repeta la Teatrul Regal din Stockholm, popularitatea i-a scăzut, iar invitațiile au fost tot mai rare.

Palme avea dușmani puternici și în presă. În afara de faptul că majoritatea ziarelor din Suedia erau independente, el reușise, printre altele, să facă din cel mai influent ziarist din Suedia, Jan Guillou, dușmanul lui personal. Când acesta a dezvăluit că Partidul social-democrat, în frunte cu Olof Palme, se folosise de serviciul secret de informații al armatei, IB, în scopuri personale, printre altele punându-i sub ascultare pe bănuiții simpatizanți comuniști, scandalul a amintit de afacerea Watergate din SUA. Dar Olof Palme și-a jucat cărțile mai bine decât președintele Nixon. Rezultatul dezvăluirii a fost că Olof Palme și-a păstrat poziția, iar Jan Guillou și colegul său Peter Bratt au fost condamnați fiecare la câte zece luni de închisoare pentru spionaj.

Jan Guillou nu era un dușman comod, și câțiva ani mai târziu s-a luat din nou de Olof Palme în legătură cu afacerea Geijer, în care politicieni suedezi, în frunte cu ministrul de justiție Lennart

Geijer, au recunoscut că frecventaseră prostitute. Palme a scăpat ca prin urechile acului de critică, cu ajutorul oamenilor lui de încredere: șeful poliției, Hans Holmér, și secretarul lui, Ebbe Carlsson, care au scris pentru el dezmințiri parțial neadevărate.

Ultima încercare a lui Guillou de a-l ataca pe Palme s-a născut la afacerea Harvard, caz rămas nerezolvat, dar era un atac direct la familia ministrului. Într-un interviu transmis în direct la radio, Guillou l-a întrebat pe Palme dacă n-ar fi trebuit să plătească impozit pentru bursa pe care fiul acestuia, Joakim, o primise de la Universitatea americană Harvard, ca mulțumire pentru o conferință ținută de Palme la aceeași universitate. Olof, care aproape niciodată nu rămânea fără cuvinte, a ezitat un pic prea mult pentru ca răspunsul lui negativ să mai pară onest. Încet, încet a început să se creeze o adevărată furtună mediatică.

Când ura împotriva lui Palme s-a instalat în diferitele straturi ale societății, nu a mai putut fi oprită. Atunci au început campaniile. Ziarele publicau caricaturi ale lui Palme cu nasul coroiat, dinți stricăți și cearcăne negre sub ochi. Cu toate acestea, alții îl credeau seducător. Când actrița americană Shirley MacLaine a afirmat că a avut o relație cu el, zvonurile despre aventurile lui extraconjugeale au început să se răspândească, deși erau exagerate.

În multe dintre cotidienele suedeze erau publicate anunțuri mari, îndreptate direct împotriva lui Olof Palme și a politiciei lui. Acolo a fost folosit pentru prima oară termenul „palmeism“ în sens peiorativ, fără a se explica ce cuprindea presupusa doctrină inventată. Era clar că în spatele anunțurilor se aflau puternice forțe financiare, capabile să plătească milioane, cât costa publicarea lor, dar semnau ca autori actrița Gio Petré și, până atunci, necunoscutul doctor Alf Enerström. Paralel, revista *Contra*, cu un profil declarat de dreapta, vindea ținte și săgeți cu efigia lui Olof Palme.

Alegerile parlamentare din septembrie 1985 au dus la un nou mandat social-democrat. Într-o dintre adunările „Moderatilor“, Moderaterna, o păpușă care-l reprezenta pe Olof Palme a fost aruncată în public, în injuriile și batjocura mulțimii.

Respect pentru oameni și cărti

În 3 noiembrie 1985, *Svenska Dagbladet* a publicat un articol polemic semnat de comandanțul de marină Hans von Hofsen, în care el și un număr de colegi contestau public politica prim-ministrului Olof Palme față de Uniunea Sovietică.

Olof Palme era sub presiune. Se zvonea că ar vrea să demisioneze și să se retragă într-un post la ONU. Era obosit, și pe bună dreptate. Cel mai inteligent și mai influent politician pe care Suedia îl avusese vreodată era combătut din toate părțile. Drumul părea blocat în toate direcțiile.

Și s-a văzut, în februarie 1986.

HARTA MORȚII

Stockholm, 1 martie 1986

„Palme a fost ucis!”

Cuvintele l-au zguduit la fel de mult ca pe Eva când l-a trezit. Ea se sculase înaintea lui, dăduse drumul la radio și se întreba de ce toate cele trei canale transmiteau muzică de doliu. Apoi muzica a fost brusc întreruptă de un buletin de știri special.

Stieg și Eva nici n-au mai luat micul dejun. Doar au băut o ceașcă de cafea în bucătăria lor mobilată spartan. Kenneth de la TT a sunat și Stieg l-a întrebat dacă aveau informații în plus față de ceea ce se transmisesea la radio, dar singurul lucru pe care l-a aflat de la șeful lui a fost că trebuie să se ducă la slujbă. Imediat. Eva s-a hotărât să vină și ea în oraș, deoarece n-avea liniște și i se părea de neconceput să rămână singură acasă.

Stația Rinkeby era la fel de goală ca într-o sămbătă obișnuită. S-au plimbat în sus și în jos de-a lungul peronului și așteptarea li s-a părut o eternitate, dar o jumătate de oră mai târziu erau la T-Centralen, cel mai important nod al metroului din Stockholm. Stieg n-a coborât la primărie, ca de obicei. Voia să mai petreacă câteva minute împreună cu Eva înainte să se declanșeze iadul la slujbă. Au ieșit înspre Vasagatan și apoi au luat-o la dreapta, pe Tunnelgatan. După cinci minute pe jos pe strada îngustă, au zărit o mașină de poliție lângă un grup de oameni, aproape de clădirea